

часться, що таке розуміння стимулюючої функції господарсько-правової відповідальності не зовсім відповідає сутності правового стимулювання. О. В. Малько переконливо доводить, що «на інформаційно-психологічному рівні правові стимули являють собою лише позитивні засоби (дозволи, пільги, привілеї, імунітети, надбавки, доплати, компенсації, заохочення тощо) та не повинні включати засоби негативні (заборони, обов'язки, зупинення, запобіжні заходи, ліміти, заходи примусу тощо), що не відносяться до правових обмежень, оскільки є іншою стороною управлінського процесу.» (Малько А. В. Стимулы и ограничения в праве: теорет-информ. аспект. – 2-е изд. перераб. и доп. – М., Юристі, 2004. – 250 с., с. 52)

Погоджуючись з цими аргументами, слід визнати, що спонукання зобов'язаної сторони шляхом загрози застосування заходів примусу (тим більше, їх безпосереднє застосування) навряд чи можна розглядати як прояв стимулювання. Отже, змістовне навантаження стимулюючої функції господарсько-правової відповідальності у сфері договірних відносин потребує переосмислення.

Серед правостимулюючих засобів господарсько-правової відповідальності у сфері договірних відносин доцільно виділити наступні: заохочувальні санкції; оціночні санкції; правові виключення із загального механізму застосування господарсько-правової відповідальності, що полягають у закріпленні особливих підстав, обсягу та порядку реалізації заходів господарсько-правової відповідальності за невиконання чи неналежне виконання договорів.

Єфименко М. М.

*Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана,
аспірантка кафедри правового регулювання економіки
юридичного факультету ДВНЗ*

АНАЛІЗ ГАТС ЯК ДЖЕРЕЛА МІЖНАРОДНОГО ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРУ АУТСОРСИНГУ

Стрімкий розвиток ринкових відносин викликав появу у вітчизняних суб'єктів господарської діяльності інтересу, а згодом і певної необхідності у запозиченні ефективних функціонуючих управлінських та організаційних схем, які успішно застосовуються іноземними суб'єктами. Разом з цим, динаміка господарських відносин та поява нових форм взаємодії між суб'єктами господарювання у сфері послуг зумовили необхідність використання договорів аутсорсингу.

Також, формування таких відносин пов'язане з необхідністю аналізу та встановлення перспектив розвитку правового регулювання аутсорсингової діяльності. У зв'язку з цим і викликана необхідність дослідження правового регулювання договору аутсорсингу як правочин з надання послуг в міжнародно-правовому аспекті. Разом з нормами внутрішнього за-

конодавства з метою визначення перспектив його розвитку значний інтерес становлять норми міжнародно-правових актів.

Договір аутсорсингу є господарським договором, а отже його сторонами можуть бути лише господарюючі суб'єкти, які визначені нормами Господарського кодексу України (Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22 – ст.144). Наряду з розвитком господарських відносин та у рамках питання міжнародного співробітництва між суб'єктами господарської діяльності, де сторонами договору аутсорсингу у зв'язку з таким співробітництвом можуть стати іноземні суб'єкти, необхідно розуміти загальну правову позицію норм міжнародного законодавства з метою ефективного правового регулювання.

Важливим міжнародним актом, який регулює питання в договорах з надання послуг, із якими суміжний договір аутсорсингу, є Генеральна угода з торгівлі послугами (англ. General Agreement on Trade in Services, GATS). ГАТС – це перша багатостороння міждержавна угода про торгівлю послугами в рамках СОТ. Даний міжнародний документ містить принципи, що становлять основу багатосторонньої правової системи, яка регулює торгівлю послугами. Такими принципами є забезпечення режиму найбільшого сприяння, прозорість регулювання, взаємне визначення кваліфікаційних вимог до надавачів послуг, правил щодо врегулювання монополій, виключних надавачів послуг та іншої підприємницької діяльності, що обмежує конкуренцію, заходів лібералізації торгівлі, зокрема таких, які передбачають зростання ролі країн, що розвиваються. Україна приєдналась до ГАТС у 2008 році.

Відповідно до правил ГАТС, Україна взяла на себе зобов'язання щодо забезпечення національного режиму та доступу на ринок в основних секторах послуг, а також гарантування всіх інших принципів ГАТС. У цих секторах повинен забезпечуватися вільний доступ на ринок для послуг та їх постачальників, за винятком, коли у зобов'язаннях Україною зазначені певні умови, обмеження чи вимоги щодо доступу в конкретному секторі послуг. Надання національного режиму, відповідно до статті I ГАТС (Генеральна угода з тарифів і торгівлі від 30. 10. 1947 р. // Офіційний вісник України – 2010. – № 84. – с. 562), означає, що у передбачених секторах, і за дотримання умов та кваліфікаційних вимог, послугам і постачальникам країн СОТ щодо всіх заходів, які торкаються поставки послуг, надається режим, не менш сприятливий, ніж вітчизняним послугам чи постачальникам послуг.

Значення даного міжнародного документа у площині правового регулювання договору аутсорсингу полягає у тому, що сторонами даного договору можуть бути як вітчизняні суб'єкти господарювання, так і іноземні. Тому дотримання правил та принципів ГАТС є важливою вимогою

як для господарюючих суб'єктів, так і для органів влади тієї держави, де надається послуга.

ГАТС впливає на всі нормативно-правові акти України, які регулюють торгівлю послугами, оскільки встановлює загальні міжнародні правила торгівлі послугами. У такому випадку держава в особі владних органів повинна забезпечувати однаково сприятливий клімат у рамках договорів про надання послуг не лише для вітчизняних суб'єктів, але і для іноземних також. Будучи загальним рамковим документом, який регулює міжнародну торгівлю послугами, принципи ГАТС є рекомендованими для норм національного законодавства.

Також забезпечення прозорості правового регулювання сприяє розширенню співпраці між господарюючими суб'єктами різних держав, оскільки чітка правова позиція законодавця надає можливість оцінити переваги та недоліки в рамках співробітництва між суб'єктами різних країн. Так, укладаючи договір аутсорсингу, сторони за умови такої правової визначеності та прозорої регламентації стають юридичної обізнаними та можуть самостійно визначити найбільш ефективні норми законодавства у сфері надання послуг відповідно до специфіки сфери, де така послуга надається, а також відповідно до самої послуги.

Таким чином, визначаючи базові принципи торгівлі послугами, ГАТС є одним з основних міжнародних актів, який опосередковує відносини з договору аутсорсингу. Нормативні положення ГАТС прямо впливають на національне законодавство та є загальним орієнтиром на шляху до встановлення правових норм, які регулюють договірні відносини з надання аутсорсингових послуг.

Слободчикова Н. В.

*Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана,
аспірантка кафедри правового регулювання економіки юридичного
факультету*

СТАТИСТИКА РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО БАНКРУТСТВО

Відповідно до статистичних даних господарськими судами України (далі – судами) протягом 2012 року було порушено 1 044 справи про банкрутство, а за такий же період 2011 року – 1 501 справа. За 2012 рік судами було прийнято 3 198 постанови про визнання боржника банкрутом, а за аналогічний період 2011 року – 3 838 (Нові оголошення : Банкрутство [Електронний ресурс] // Система інформаційно – правового забезпечення ЛІГА: ЕЛІТ 8.1.1). Тобто, у звітному періоді прийнято на 640 постанови (або на 16,7 %) менше, ніж в аналогічному звітному періоді 2011 року.

У минулому році вбачається тенденція до зменшення на 19 % кількості справ про банкрутство, провадження в яких було закінчене. Так, протягом 2012 року провадження закінчене у 396 справах, а у 2011 році – у